

# Reddingswerker

*Jordi Lammers*

Het liefst zou Nabilla haar hoofd op dezelfde manier schoonmaken als de kamers die ze onder handen nam: snel en systematisch, zonder een oordeel te vellen. Ze liep met de schoonmaakkar naar de laatste kamer van het gangpad en vroeg zich af hoe het met Bowi ging. Er was vandaag geen minuut voorbijgegaan dat ze niet aan hem gedacht had. Vanmorgen besloot ze nog dat hij best een middagje alleen kon zijn, maar inmiddels spookten er allerlei doembeelden door haar hoofd. Misschien stond het huis in de fik, of misschien had hij de deur geopend voor een inbreker, of nog erger, voor iemand die helemaal niet op hun spullen uit was.

Ze opende de deur en reed het karretje naar binnen. Hoe sneller ze klaar was, hoe sneller ze naar huis kon. Bij het betreden van de kamer hoorde ze iets kraken. Ze tilde haar voet op en zag dat ze met haar hak op een glasscherf stond. Pas toen ontwaarde ze de rest van de ruimte. Een ravage. Overal op de vloer lagen groene en bruine glasstukken. Nabilla liep er met een boog omheen en checkte de minibar. Ten minste tien flessen waren gesneuveld.

Een melding, ja, dat moest ze maken. Ze diepte haar mobiel uit de binnenzak van haar mantelpakje en tikte met trillende vingers het nummer van de conciërge in. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze een lijk ontdekte. Twee jaar geleden had ze een man gevonden die een overdosis pillen had genomen. Zijn hoofd lag schuin op het bureau en uit zijn mond droop nog bloed omdat hij zijn tong aan stukken had gebeten. Nadat Nabilla de politie had gebeld, was ze meteen naar het kantoor van haar baas gelopen. Het was genoeg geweest: als ze lijken wilde vinden, was ze wel een junkie gebleven.

De eerste dagen na haar ontslag had ze zich opgelucht gevoeld. Eindelijk kon ze weer lekkere maaltijden koken, vriendinnen bezoeken en series kijken. Maar lang mocht de rust niet duren. De wasmachine ging kapot en de huisbaas eiste dat ze binnen een week de achterstallige huur zou betalen. Tot slot ontving ze een brief waarin de schoolleiding haar vriendelijk verzocht om twintig euro over te maken voor het jaarlijkse schoolreisje van Bowi. Er zat niets anders op dan zich weer bij haar baas te melden. Lijken of niet. Er moest geld worden verdiend.

Omdat de conciërge de telefoon niet opnam, besloot Nabilla de kamer in haar eentje te verkennen. Ze keek achter het televisiekastje, tilde het laken op, de kussens en wierp een blik op de badkamer. De handdoek lag nog droog over het rekje – de gast moest vanochtend

haast hebben gehad. Toen ze niet meer actief naar aanwijzingen zocht en met haar handen in haar zij naar buiten keek, zag ze tussen twee nepbloemen op de vensterbank een leren portemonnee liggen. Ze raapte het bewijsmateriaal op en maakte de band los. Onmiddellijk ging ze met haar rug naar de deur staan. Ze kende deze man. Op de identiteitskaart stond een foto van Bob Cousins, de man die haar op een kerstavond, lang geleden, van straat had geplukt om aan te schuiven bij een daklozendiner, een buffet met kalkoen, rode peertjes en aardappelkroketjes, georganiseerd door de plaatselijke kerk. Sinds ze hem had leren kennen was er weer wat kleur in haar leven gekomen. Hoop.

Op dat moment begon haar telefoon te trillen. Ze liet het ding zijn gang gaan en keek naar de foto alsof Bob een overleden broer was. Als ze nu een melding zou maken, zou er morgen een politieauto voor zijn deur staan. Buurtbewoners zouden vragen gaan stellen, klagen bij het kerkbestuur en eisen dat hij zijn functie neerlegt. Ze had hier het begin van zijn einde in haar handen.

Nabilla bracht de telefoon naar haar oor en zei de conciërge gedag. Hij klonk ongerust. 'Je hebt vijf keer gebeld. Wat is er aan de hand?' Nabilla's blik wisselde tussen de scherven en de foto. Het groene glas schitterde in het middaglicht.

'Nabilla?'

‘Sorry. Ik was mijn sleutelbos kwijt. Maar ik heb hem alweer gevonden.’

‘Gelukkig. Verder nog iets?’

‘Nee’, zei Nabilla hees, ‘dank je.’

Ze stopte haar mobiel terug in haar mantelpakje en sloot de deur van de kamer. Ze ging op haar knieën zitten, raapte de scherven op en stopte ze in een schoonmaakemmer die ze vervolgens in de glasbak leegde. Daarna liep ze naar de voorraadkast van het hotel. Tien flessen. Dan was de minibar weer compleet. Even later keek ze tevreden naar het werk dat ze verricht had. Al met al had ze maar een half uur nodig gehad om een lange nacht uit te wissen.

In de lift naar beneden bekeek ze zichzelf in de spiegel. In alle kinderbijbels die ze aan Bowi had voorgelezen was ze nog nooit een personage tegengekomen die ook maar een beetje op haar leek. Integendeel. Met haar schoonmaakschort, haar zwarte huid en haar kroeshaar kon ze niet meer verschillen van de engelen die op de cover rond haar schepper zweefden. Ze draaide zich om en wachtte tot ze beneden was. Vlak voor de liftdeuren opengingen, stopte ze de gevonden portemonnee in haar handtas. Onder haar rechtervleugel zou Bob de komende tijd veilig zijn.